

CHÚA NHẬT TUẦN XVII MÙA THƯỜNG NIÊN NĂM B

⇒ Trong những ngày ấy, có một người từ Baal-salisa mang đến dâng cho Êlisê, người của Thiên Chúa, bánh đầu mùa, hai mươi chiếc bánh mạch nha và lúa mì đầu mùa. Người của Thiên Chúa liền nói: “Xin dọn cho dân chúng ăn”. Đây tớ của người trả lời: “Tôi dọn bấy nhiêu cho một trăm người ăn sao?” Nhưng người ra lệnh: “**Cứ dọn cho dân chúng ăn, vì Chúa phán như sau: ‘Người ta ăn rồi mà sẽ còn dư’**”. Đoạn người dọn cho họ ăn mà còn dư đúng như lời Chúa phán. (2V 4:42-44)

⇒ Anh em thân mến, tôi là tù nhân trong Chúa, tôi khuyên anh em hãy ăn ở xứng đáng với ơn kêu gọi anh em đã lãnh nhận. *Anh em hãy hết lòng khiêm nhường, hiền hậu, nhẫn nại, chịu đựng nhau trong đức ái; hãy lo bảo vệ sự hợp nhất tinh thần, lấy bình an hoà thuận làm dây ràng buộc.*

Chỉ có một thân thể và một tinh thần, cũng như anh em đã được kêu gọi đến cùng một niềm hy vọng. Chỉ có một Chúa, một đức tin, một phép rửa. Chỉ có một Thiên Chúa là Cha hết mọi người, Đấng vượt trên hết mọi người, hoạt động nơi mọi người, và ở trong mọi người. (Ep 4:1-6)

⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu đi sang bên kia biển Galilêa, cũng gọi là Tibêria. Có đám đông dân chúng theo Người, vì họ đã thấy những phép lạ Người làm cho những kẻ bệnh tật. Chúa Giêsu lên núi và ngồi đó với các môn đệ. Lễ Vượt Qua là đại lễ của người Do-thái đã gần tới. Chúa Giêsu ngược mắt lên và thấy đám rất đông dân chúng đến với Người. Người hỏi Philipphê: “Ta mua đâu được bánh cho những người này ăn?” Người hỏi như vậy có ý thử ông, vì chính Người đã biết việc Người sắp làm.

Philippê thưa: “Hai trăm bạc bánh cũng không đủ để mỗi người được một chút”. Một trong các môn đệ, tên là Anrê, em ông Simon Phêrô, thưa cùng Người rằng: “Ở đây có một bé trai có năm chiếc bánh lúa mạch và hai con cá, nhưng bấy nhiêu thì thấm vào đâu cho từng ấy người”. Chúa Giêsu nói: “Cứ bảo người ta ngồi xuống”. Nơi đó có nhiều cỏ, người ta ngồi xuống, số đàn ông độ năm ngàn.

Bấy giờ Chúa Giêsu cầm lấy bánh, và khi đã tạ ơn, Người phân phát cho các kẻ ngồi ăn, và cá cũng được phân phát như thế, ai muốn bao nhiêu tùy thích. Khi họ đã ăn no nê, Người bảo các môn đệ: “Hãy thu lấy những miếng còn lại, kéo phí đi”. Họ thu lại được mười hai thúng đầy bánh vụn do năm chiếc bánh lúa mạch người ta đã ăn mà còn dư.

Thấy phép lạ Chúa Giêsu đã làm, người ta đều nói rằng: “Thật ông này là Đấng tiên tri phải đến trong thế gian”. Vì Chúa Giêsu biết rằng người ta sẽ đến bắt Người để tôn làm vua, nên Người lại trốn lên núi một mình. (Ga 6:1-15)

***

+> “...Cứ dọn cho dân chúng ăn, vì Chúa phán như sau: ‘Người ta ăn rồi mà sẽ còn dư’”. Đoạn người dọn cho họ ăn mà còn dư đúng như lời Chúa phán.

+> “... Anh em hãy hết lòng khiêm nhượng, hiền hậu, nhẫn nại, chịu đựng nhau trong đức ái; hãy lo bảo vệ sự hợp nhất tinh thần, lấy bình an hoà thuận làm dây ràng buộc...”

== Bài ‘Kinh Hòa Bình’ của thánh Phanxicô thành Assisi nói lên tất cả, diễn giải tuyệt vời phần hai Kinh Lạy Cha :

+ “... xin Cha cho chúng con hôm nay lương thực hằng ngày...”, và thật sự là “Trời sinh voi, Trời sinh cỏ!...”

+ cũng như “Mỗi phúc thật” đầu tiên mà Đức Giêsu tuyên phán: PHÚC CHO KẸ CÓ TINH THẦN NGHÈO KHÓ, VÌ NƯỚC TRỜI LÀ CỦA HỌ!

++ Không còn nhớ dịp nào, kẻ hèn này xem TV đài PBS và còn nhớ một đoạn phim Francis of Assisi, thuật lại việc thánh nhân cùng một số bạn bè đến một ngôi làng nghèo khó trong vùng, gặp một gia đình người mẹ đang cho 3 đứa con ăn uống; Phanxicô lên tiếng: “cho chúng tôi ăn với!”, người mẹ ngược nhìn nhóm bạn bè của Phanxicô trong “đồng phục” áo màu nâu, cất tiếng nói: “các ông chê bai chúng tôi là kẻ nghèo hèn phải không?” Phanxicô cất tiếng nói dịu dàng: “... thưa bà, TRƯỚC MẶT THIÊN CHÚA, tất cả chúng ta là người nghèo hèn...”;

++ Xem ra người nghèo có “mặt cảm” của người nghèo, dù đối phương, qua lời nói, có thành tâm thiện chí bao nhiêu, cũng không tránh được sự bị hiểu lầm...

++ Phải chăng câu “**TRƯỚC MẶT THIÊN CHÚA, tất cả chúng ta là người nghèo hèn...**” nói lên sự “bình đẳng” giữa con cái loài người: AI CŨNG NHƯ AI, hoàn toàn là tạo vật của Thượng Đế thì có gì mà so đo, đẳng cấp này, đẳng cấp nọ, rồi tự cho mình quyền phán xét, lên án, ban phát ơn tha thứ...?

++ Thánh Phaolô (Ep. 4:6): “... *Anh em hãy hết lòng khiêm nhường, hiền hậu, nhẫn nại, chịu đựng nhau trong đức ái; hãy lo bảo vệ sự hợp nhất tinh thần, lấy bình an hoà thuận làm dây ràng buộc...*” quả tuyệt vời!

+> “... Ở đây có một bé trai có năm chiếc bánh lúa mạch và hai con cá, nhưng bấy nhiêu thì thấm vào đâu cho từng ấy người”. Chúa Giêsu nói: “**Cứ bảo người ta ngồi xuống**”. Nơi đó có nhiều cỏ, người ta ngồi xuống, số đàn ông độ năm ngàn...”

== “...*Khi họ đã ăn no nê, Người bảo các môn đệ: “Hãy thu lấy những miếng còn lại, kéo phí đi”*”.

+ ... *Họ thu lại được mười hai thúng đầy bánh vụn do năm chiếc bánh lúa mạch người ta đã ăn mà còn dư....*

+ Từ 5 chiếc bánh, sau khi “đọc lời tạ ơn” Đức Giêsu đã cho trên 5000 người (không kể đàn bà và trẻ con) ăn no nê, mà còn “thu lại 12 thúng đầy bánh vụn...”

+ Quá tuyệt vời!

++ Nếu kẻ hèn phàm phụ tục tử này nhớ không lầm thì trong Cựu Ước (thời gian trước Đức Giêsu giáng thế) thì có hai lần ghi lại sự việc na ná giống như đoạn Tin Mừng nêu trên:

1. Đức Chúa nuôi toàn dân Israel – sau khi được giải thoát khỏi ách nô lệ tại xứ Ai-cập – bằng “bánh MANNA từ trời rơi xuống mỗi sáng sớm, kéo dài cho đến hết 40 năm hành trình trong sa mạc... “... Đây Ta sẽ cho bánh từ trời rơi xuống như mưa: dân chúng phải đi lượm bánh ăn mỗi ngày...” (Xh 16”2-4. 12-15)

2. Tiên tri Elia đến với bà góa Serepta: "... Nhà tôi không có bánh mà chỉ có một nắm bột trong vò và một chút dầu trong bình thôi. Bây giờ tôi lượm củi, đoạ về nấu thứ đó cho tôi và con trai tôi ăn. Hôm nay sau khi ăn xong thì không còn gì để ăn nữa, nên chỉ còn chờ chết mà thôi." - "Chớ sợ chi, hãy trở về, làm y như người đã nói. Song trước hãy dùng bột ấy làm cho ta một cái bánh nhỏ, rồi đem ra cho ta; kế sau người sẽ làm cho người và cho con trai người. Đức Chúa Trời đã phán rằng trong nhà người bột sẽ không hết trong vò, và dầu sẽ không thiếu trong bình cho đến ngày Ngài giáng mưa xuống đất." - Người đàn bà làm theo điều Elia đã nói thì kỳ tích đã xảy ra trong nhà ấy. **Bột chẳng hết trong vò, dầu không thiếu trong bình dù trôi qua nhiều ngày, y như lời Đức Chúa Trời đã cậy miệng Elia mà phán ra. Phước lành của Đức Chúa Trời ban cho nhà người đàn bà cứ tiếp nối cho tới tận khi kết thúc cơn đói kém.** (I Các Vua 17:8-16)

++ Trong thời gian làm công nhân thuộc đội “đánh máy chữ” – kể sinh nhai cho bản thân, gia đình hoặc cộng đoàn tu sĩ nam/nữ, là chuyện bình thường phải không? - sau khi được mang hồn danh mất dạy vô lương [mời đọc thêm chi tiết: www.lasan.org/hoiky-journal/hoiky1/phanba-4.htm], kể hèn này làm việc trong nhóm 4 anh em cùng cảnh ngộ nhưng tôn giáo/tín ngưỡng khác nhau = anh A: Cao Đài; anh B: Phật giáo; anh C: Phật giáo Hòa Hảo (An Giang/Long Xuyên); anh D: Công giáo. Anh C (Phật tử Hòa Hảo) gốc vùng Long Xuyên kể lại “việc lạ lùng”

Đức Huỳnh giáo chủ đã làm nay; sự tích kể lại rằng:

và còn truyền tụng đến ngày

Một hôm vào buổi chiều tối, người bạn thân thiết của Đức Huỳnh giáo chủ đến thăm gia đình Đức Huỳnh giáo chủ; người giúp việc ghé tai Huỳnh giáo chủ thì thầm:

- nhà mình không có gì để đãi khách!

- bắt một con gà cũng được, việc ăn uống không quan trọng nhưng tiếp chuyện thân tình mới quan trọng!

- dạ... gà cũng không còn con nào...

- thôi thì đem đến đây cây bút chì và một tờ giấy trắng...

Người giúp việc kinh ngạc nhưng vẫn tuân theo lời Người chỉ bảo; Đức giáo chủ vẽ một con gà béo mập trên trang giấy rồi bảo:

- anh đem xuống bếp lo việc bếp núc: tiếp đãi bạn hiền với thịt con gà luộc cũng tốt lắm!...

...

Cuộc thăm viếng và tiếp đãi bạn hiền cũng đến hồi kết thúc, người giúp việc dọn bàn và người bạn cáo từ ra về. Người giúp việc ngẩn ngơ khi “rửa chén bát” = toàn là mớ giấy vụn...

++ Trong một chuyến thăm Anh Em công tác tại Cambodia, một buổi chiều trời mát êm dịu, Huỳnh Grêgôriô rủ tôi đi dạo trên bờ sông và ghé tai bảo:

- tớ đi gom một số các em coi như bụi đời đến, nhà người bao các em một buổi ăn tối nghe! (rồi chỉ tay về phía “quán ăn vỉa hè” gần đó – thật ra là một “quán xe” bán đủ loại thức ăn -) Tôi gật đầu...

Thế là nhao nháo một tốp 15, 20 em trai có gái có khoảng trên dưới 12, 13 tuổi “tinh bơ như người hà lợi” tranh nhau chiếc ghế đầu quanh “quán xe”; tôi không biết tiếng Khmer, chỉ thấy các em nhao nhao chỉ món này đến món khác... Tôi nhìn cô chủ “quán xe” gật đầu, nói Okê okê... rồi làm hiệu “tôi sẽ trả tiền...”

Ngồi bên cạnh một em trai, tôi thấy em không ăn món em vừa kêu, tôi ra hiệu “em ăn đi”, nhưng em ú ớ điều gì đó tôi không hiểu; một bé gái gần bên nói tiếng Việt

“thằng này muốn đem về cho mẹ nó”, tôi trở mặt nói tiếng Việt và bảo em gái dịch tiếng Khmer cho em trai: “em cứ đem về cho mẹ đi, còn muốn đem thêm gì thì cứ gọi nghe; đem về cho mẹ rồi trở lại đây nghe!” Khoảng 5 phút sau, em trai trở lại, tôi vội ra hiệu cho em cứ gọi món ăn em thích, em gọi một món ăn, vui sướng và an tâm thưởng thức bữa ăn tối. Tôi rất cảm kích em bé trai – từng ấy tuổi mà biết lưu tâm đến người khác, tỏ ra lòng hiếu thảo với cha mẹ... Quý trọng biết bao.

== Trở lại câu chuyện: Chúa Giêsu ngược mắt lên và thấy đám rất đông dân chúng đến với Người. Người hỏi Philipphê: “Ta mua đâu được bánh cho những người này ăn?” ***Người hỏi như vậy có ý thử ông, vì chính Người đã biết việc Người sắp làm.*** Philipphê thưa: “Hai trăm bạc bánh cũng không đủ để mỗi người được một chút”. Một trong các môn đệ, tên là Anrê, em ông Simon Phêrô, thưa cùng Người rằng: **“Ở đây có một bé trai có năm chiếc bánh lúa mạch và hai con cá,...”**

+ **“... *Người hỏi như vậy có ý thử ông, vì chính Người đã biết việc Người sắp làm...*”** Một câu ngắn gọn nhưng thật đầy ý nghĩa vừa tâm lý lẫn tâm linh.

+ **“Ở đây có một bé trai có năm chiếc bánh lúa mạch và hai con cá,...”** Hình như các tông đồ, đặc biệt Phêrô, đón hiểu dụng ý của Thầy chí thánh nên trình bày, tuy còn e dè chưa thấm hiểu hoàn toàn về quyền năng của Thầy chí thánh, mặc dù đã từng chứng kiến bao nhiêu việc “ lạ lùng ” mà Thầy quý trọng đã thực hiện: **“... nhưng bấy nhiêu thì thấm vào đâu cho từng ấy người”**

++ Điều gì phải đến ĐÃ đến...

“Việc lạ lùng” Đức Giêsu đã làm để ban bánh cho hơn 5000 người ăn no nê, tuy đã hơn 2000 năm qua, nhưng vẫn còn TẠI HIỆN từng giây từng phút trên khắp mặt địa cầu = NÀY LÀ MÌNH THẦY, anh (chị) em hãy cầm lấy mà ăn; Anh (Chị) Em HÃY LÀM VIỆC NÀY mà nhớ đến Thầy!

CHÚA GIÊSU NGỰ TRỊ LÒNG TA!